



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6407/21
18.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Миодраг А. Глоговац, адвокат из Шапца, ул. Војводе Мишића бр. 1/6, против туженог „Generali osiguranje Srbija“ а.д.о. из Београда, ул. Владимира Поповића бр. 8, ради накнаде штете, вредност предмета спора 473.415,00,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 12122/12 од 21.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 18.5.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 12122/12 од 21.10.2020. године у ставу другом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиоца као из поднеска од 29.01.2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати на име материјалне штете по основу обавезе из аутоодговорности, а по полиси број 17557875, из штетног догађаја од 5.1.2012. године, и захтева за накнаду штете који је код туженог заведен под бројем АО-1163/2012, износ од 473.415,00 динара, са законском затезном каматом на наведени износ, почев од 29.7.2014. године па до исплате, као и да му накнади трошкове поступка овог спора, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.300,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу другом и трећем изреке, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.72/11. 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

Првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП-а, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису. Образложење садржи јасне, потпуне и аргументоване разлоге о свим битним чињеницама, тако да се правилност и законитост пресуде са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи жалбе тужиоца о наводно почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, на дан 5.1.2012. године (када се догодила евентуална саобраћајна незгода), моторно возило „ЈУГО 45“ рег. ознака ..., власништво сведока ББ, било је осигурано од аутоодговорности код правног претходника туженог по полиси број 17557875, за период важења од 2.2.2011. године до 2.2.2012. године. Тужилац је дана 2.2.2012. године извршио пријаву штете туженом, а тужени је дана 3.4.2012. године доставио обавештење тужиоцу којим је одбио захтев за накнаду штете. Дана 27.4.2012. године тужилац је уложио приговор, који је одбијен од стране туженог дана 15.5.2012. године, уз образложење да се анализом динамике саобраћајне незгоде не може утврдити искључива одговорност осигураника туженог, а да интензитет оштећења, положај и место затечених возила указују да се возило тужиоца кретало неприлагођеном брзином. Према речима туженог и сведока ББ (којима првостепени суд није поклони веру) саобраћајна незгода се догодила дана 5.1.2012. године око 19 часова, када је био мрак и падала је киша, на подручју општине Шабац, у месту Метлићи на путу Р 208 Шабац – Црниљево, док се ББ својим возилом “ЈУГО 45” кретао вођњом уназад (испаркиравао се), из дворишта куће власнице ВВ ка путу Р 208, када је на њега својим моторним возилом марке “ПОЛО” рег. ознаке..., након кривине, налетео тужилац који се кретао наведеним путем према Шапцу брзином од 35-40 км/часова, па како је “ЈУГО” био избачен до половине десне траке, односно траке тужиоца, тужилац је почео да кочи и нагло је скренуо улево како би избегао удар у „ЈУГО“, али није у томе у потпуности успео јер га је очешао његовим предњим десним делом и ударио у његов задњи десни део, а како се преко пута дворишта налази један стуб, који је тужилац угледао приликом избегавања возила крећући се улево, па да би избегао стуб, скренуо је удесно и своју леву страну аутомобила очешао у стуб али је тада изгубио контролу над возилом и слетео је са пута, а на том делу се налазило узвишење на које је налетео и преврнуо се. Вештачењем Комисије вештака са Института саобраћајног факултета (који налаз и мишљење је првостепени суд прихватио као јасан и поуздан, дат у свему у складу са правилима струке) утврђено да оштећења на путничким моторним возилима „ЈУГА“ и „ПОЛА“ нису нађена оштећења која би одговарала међусобном судару наведених аутомобила јер деформације руба предњег десног блатобрана „ПОЛА“ по облику и величини не одговарају оштећењима десног дела задњег браника „ЈУГА“. Имајући у виду облик и величину деформације руба предњег десног блатобрана „ПОЛА“, као и облик и величину оштећења задњег браника „ЈУГА“, деформација руба предњег десног блатобрана „ПОЛА“ не одговара оштећењима насталим на задњем десном ћошку браника „ЈУГА“. Наиме, у судару предњег десног дела "ПОЛА" и задњег десног ћошка "ЈУГА" најистуренији део на

задњем десном ћошку "ЈУГА" (ћошак браника) би морао бити оштећен и ћошком браника "ЈУГА" би морали настати трагови налик на гребање, односно деформације на "ПОЛУ", с обзиром да на десном ћошку задњег дела браника "ЈУГА" не постоје оштећења (већ постоје улево и десно од ћошка), то оштећења "ЈУГА" не одговарају оштећењима која би настала у судару са "ПОЛОМ".

Против тужиоца и сведока ББ од стране Основног јавног тужилаштва у Шапцу покренут је кривични поступак због основане сумње да је извршено кривично дело превара у осигурању у саизвршилаштву у покушају из чл. 208А став 3 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, те подигнут оптужни предлог КТ бр 473/13 од 15.8.2017. године.

Наведено чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и оно произлази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно ценио у смислу члана 8 ЗПП-а, правилно примењујући и правило о терету доказивања. Наводима жалбе тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу нити су њоме истицане нове чињенице нити предлагани нови докази, под условима прописаним одредбом члана 372 став 1 ЗПП-а.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду применио одредбе чл. 178, чл. 154. став 1, чл. 158, чл. 185. став 1, чл. 940. и чл. 941. Закона о облигационим односима ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/2020) и члана 3. став 1. тачка 3 и 4 и члана 18. став 1. Закона о обавезном осигурању у саобраћају ("Сл. гласник РС", бр. 51/2009, 78/2011, 101/2011, 93/2012 и 7/2013 - одлука УС), те одредбе члана 7, 228, 229, 230 и 231 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020) о правилу о терету доказивања када је правилно оценио да је неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати материјалну штету по основу обавезе из аутоодговорности и сачињавања захтева за накаду штете са припадајућом законском затезном каматом.

Овај суд као другостепени је имао у виду да се првостепени суд у својој пресуди позвао на чл. 220. и чл. 223. ЗПП-а, али налази да се ради очигледној грешци у писању јер се из садржине цитираних чланова недвосмислено закључује да се ради о члану 228. ЗПП-а, који прописује да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника, у складу са овим законом и члану 231. ЗПП-а који у ставу првом изреке прописује да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања; у ставу другом истог члана прописује да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано; док у ставу трећем истог члана прописује да странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано.

Стога је имајући у виду утврђено чињенично стање, након оцене доказа, правилном применом правила о терету доказивања из члана 7 и 231 став 2 ЗПП-а

првостепени суд правилно закључио да тужилац није доказао постојање узрочно последичне везе, односно да су оштећења на његовом возилу последица догађаја од 5.1.2012. године тј. да је до оштећења на возилу тужиоца дошло услед саобраћајне незгоде до које је дошло на начин како је то тужилац тврдио. Првостепени суд правилно налази да је тужилац, да би са својим захтевом успео, морао да докаже чињенице на којима заснива свој тужбени захтев, односно да је до саобраћајне незгоде дошло на начин како је то тврдио и да је на основу тако настале саобраћајне незгоде претрпео штету. Супротно томе, вештачењем Комисије вештака Саобраћајног факултета је утврђено да у конкретном случају није дошло до контакта наведених возила, због чега је доведен у сумњу исказ тужиоца и исказ сведока (возача возила ЈУГО), због којих суд исте није прихватио.

Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд је утврдио чињенице од којих зависи одлука о тужбеном захтеву, оцењујући изведене доказе правилном применом одредбе члана 8. ЗПП-а, у складу са правилом о терету доказивања прописаним одредбама чланова 7 став 1, 228 и 231 ЗПП-а. И по налажењу Апелационог суда тужилац није пружио доказе из којих би првостепени суд могао утврдити да је до предметне саобраћајне незгоде дошло на начин описан у исказима тужиоца и сведока, и то искључивом кривицом осигураника правног претходника туженог, нити је на логичан и прихватљив начин у свом исказу објаснио зашто се на време није зауставио када је угледао возило сведока, ако се кретао узбрдо брзином од 35-40 км/час, већ је скретао улево, ван пута, према њивама у ситуацији када је мрак и пада киша.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд пропустио да изврши усаглашавање вештачења вештака појединца и вештачење Института Саобраћајног факултета у Београду већ је веру поклонио вештачењу Института Саобраћајног факултета у Београду, те одбио и предлог да се на главној расправи саслуша непосредно вештак представник Саобраћајног факултета, док у својој пресуди и не помиње налаз и мишљење вештака мр. Велимира Алексића. Ово стога што је првостепени суд, након што наведени вештак није отклонио примедбе туженог из поднеска од 21.5.2013. године, прихватио предлог туженог и одредио комисијско вештачење од стране вештака Саобраћајног факултета у Београду, као установе која се бави вештачењем. У саставу комисије Саобраћајног факултета је девет вештака који су се међусобно сагласили у тачки 2.4. њиховог налаза да на основу детаљне анализе оштећења ЈУГА и ПОЛА нису нашли оштећења на ЈУГУ, односно оштећена на ПОЛУ, која би одговарала међусобном судару ЈУГА и ПОЛА. У тачки 2.5. налаза Комисија констатује да на основу расположивих материјалних елемената из списка није могуће утврдити брзину у тренутку наводног суда са ЈУГОМ нити је могуће утврдити начин кретања ПОЛА након наводног судара, нити је могуће утврдити начин доспевања ПОЛА до зауставног положаја. Стога је Комисија користила податак који је дао тужилац на главној расправи да се кретао брзином не више од 35-40 км/час. Имајући у виду ту брзину, као и брзину којом је ЈУГО могао бити вожен, а то је 10 км/час, Комисија налази да би у случају наводног судара, на десном боку ПОЛА (уназад од предњег десног точка) морала постојати оштећења која би по интензитету била већа од оштећења предњег десног дела ПОЛА, а што овде није случај. Имајући у виду брзину којој се тужилац кретао, као и успон на путу, као и тужиочеву изјаву на записнику од 28.1.2013. године (да је тужилац скренуо улево како би избегао удар у Југо што није у потпуности успео јер га је очешао својим предњим десним делом и ударио у његов

задњи десни део; преко пута дворишта се налази један стуб, који је угледао приликом избегавања овог возила крећући се улево па да би избегао стуб скренуо је удесно) Комисија закључује да с обзиром на потребну дужину ПОЛА да изврши бочни помак, не би могло доћи до судара ПОЛА и ЈУГА, а затим до бочног измицања ПОЛА и удара ПОЛА у бетонски стуб. Такође, с обзиром на дужину пута коју би ПОЛО прешао при реаговању руком возача (за брзину од 35 км/х – 2,9м тј. за 40 км/час - 3,3м), возач ПОЛА не би могао предузети реаговањем измицањем на одстојању од 5м од ЈУГА (како је навео да је била удаљеност када га је угледао). Ако би се ПОЛО налазио на 5м од ЈУГА, у тренутку предузимања реаговања измицањем од стране возача ПОЛА, ПОЛО не би могао да изврши бочни помак, а да не дође до чеоног удара ПОЛА у ЈУГО.

Комисија је закључила да оштећења ЈУГА и ПОЛА не одговарају међусобном судару јер деформације руба предњег десног блатобрана ПОЛА, по облику и величини не одговарају оштећењима десног дела задњег браника ЈУГА. Имајући у виду облик и величину деформације руба предњег десног блатобрана ПОЛА, као и облик и величину оштећења задњег браника ЈУГА, воде закључку да деформација руба предњег десног блатобрана ПОЛА, не одговарају оштећењима насталим на задњем десном ћошку браника ЈУГА. Деформација руба предњег десног блатобрана ПОЛА, не одговара оштећењима насталим на задњем десном ћошку браника ЈУГА. У судару предњег десног дела ПОЛА и задњег десног ћошка ЈУГА, најистуренији део задњем десном ћошку ЈУГА (ћошак браника) би морао бити оштећен и ћошком браника ЈУГА би морали настати трагови налик на гребане, односно деформације на ПОЛУ, с обзиром да на десном ћошку задњег дела браника ЈУГО не постоје оштећења (већ постоје улево и десно од ћошка), те оштећења ЈУГА не одговарају оштећењима која би настала у судару са ПОЛОМ.

Тужени се поднеском од 5.9.2014. године изјаснио на Налаз и мишљење комисије судских вештака, предлажући да суд на рочиште позове представника вештака да би се усмено изјаснио о предмету вештачења, не наводећи конкретне примедбе на које би вештак требало да изјасни, већ се из садржине излагања туженог закључује да он прихвата налаз и мишљење Комисије вештака. Пуномоћник тужиоца се поднеском од 12.9.2014. године изјаснио на Налаз и мишљење комисије судских вештака и изјавио да прихвата дати налаз, те је првостепени суд правилно одбио предлог да се на рочишту саслуша представник Комисије.

Осим тога, на правилност побијане пресуде нису од утицаја наводи жалбе тужиоца да у даљем току поступка првостепени суд није наложио усаглашавање вештака појединца и комисије вештака, већ је поклатио веру мишљењу комисије, имајући у виду да је правилно првостепени суд одредио комисијско вештачење, у складу са чланом 264 став 1 ЗПП-а, које се одређује када је вештачење сложено, те имајући у виду да је у раду комисије учествовало девет вештака са Саобраћајног факултета, који су детаљно објаснили сваки аспект наводне саобраћајне незгоде и могуће исходе, те да тужилац на комисијско вештачење није имао никаквих примедби, због чега, а имајући у виду и доказну снагу комисијског вештачење, није било потребно да се у смислу члана 271. ст. 3. ЗПП-а изврши усаглашавање вештака појединца и Комисије вештака.

Нису основани ни наводи жалбе да чињенично стање није потпуно утврђено јер

је првостепени суд одбио да од Прекршајног суда у Шапцу прибави списе предмета 10 Пр.бр.3797/2 јер је правноснажном пресудом тог суда сведок ББ оглашен кривим за изазивање опасне ситуације у саобраћају, обзиром да се овде ради о грађанској одговорности туженог која у току овог поступка није утврђена и на коју не утиче прекршајна одговорност његовог осигураника.

Цењени су и сви други наводи тужиоца који су истицани у жалби, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари то нису ни посебно образлагани у смислу одредбе члана 396. став 1. и 2. ЗПП-а.

Ожалбена пресуда је потврђена и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, донете правилном применом чл. 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а.

Са свега изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а.

Одлука у ставу другом изреке донета је применом одредбе чл. 165 у вези чл. 153 ЗПП-а, обзиром да тужилац није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић